

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 348/2023-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Lenkou Hričindovou, Továrenská 2, Michalovce, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tpo 28/2023-430 z 25. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpo 28/2023-430 z 25. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal sťažovateľa bezodkladne prepustiť na slobodu. Okrem toho si sťažovateľ uplatnil primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS: KRP-117/2-VYS-ZA-2019 zo 4. marca 2020 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Tp 10/2020 z 10. novembra 2022 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný

poriadok v znení neskorších predpisov, pričom väzba začala plynúť 10. novembra 2022 o 10.50 h. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 Tpo 46/2022 zo 7. decembra 2022 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľ podal 6. februára 2023 žiadosť o prepustenie z väzby, dozorujúci prokurátor jej nevyhovel a následne ju zamietol aj okresný súd uznesením č. k. 10 Tp 10/2020 z 1. marca 2023. Aj proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením č. k. 3 Tpo 15/2023 z 30. marca 2023 zamietol. Napokon 20. apríla 2023 požiadal okresný súd o predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 10. septembra 2023, pričom okresný súd tento návrh uznesením č. k. 10 Tp 10/2020 z 24. apríla 2023 zamietol. Dozorujúci prokurátor podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, na základe ktorej krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu z 24. apríla 2023 a lehotu väzby sťažovateľa predĺžil do 10. septembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie krajského súdu nedostatočné, pretože tvrdenia, na ktorých je založené, žiadnym spôsobom nekonkretizuje. Z tohto dôvodu považoval toto napadnuté uznesenie za nezrozumiteľné, nejasné, nepreskúmateľné, a teda arbitrárne.

4. Sťažovateľ zároveň namieta rýchlosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a zdôrazňuje, že prvý výsluch sťažovateľa po jeho vzatí do väzby (10. novembra 2022) bol vykonaný až 12. januára 2023 a výsluch poškodeného sa uskutočnil 5. januára 2023. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že počas prvých dvoch mesiacov, keď bol vo väzbe, nevykonali orgány činné v trestnom konaní žiadny úkon. Ďalej poukazuje na okolnosť, že vyšetrovateľ pôvodne plánoval uskutočniť záverečné preštudovanie spisu už 30. januára 2023 a to, že to nestihol, podľa sťažovateľa znamená, že si neplnil riadne svoje povinnosti. Ďalšie preštudovanie spisu sa malo uskutočniť 21. apríla 2023, ale aj to bolo zrušené. Sťažovateľ kritizuje, že za 166 dní trvania jeho väzby boli orgány činné v trestnom konaní schopné vykonať iba štyri zákonné výsluchy. Sťažovateľ ďalej spochybňoval aj dlhotrvajúcu práceneschopnosť poškodeného v trestnom konaní a kritizoval aj elektronickú komunikáciu vyšetrovateľa so svojou advokátkou, keď ju mal vyšetrovateľ kontaktovať aj počas vopred avizovanej dovolenky.

5. Sťažovateľ argumentáciou vo svojej ústavnej sťažnosti napádal aj samotný návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby, ktorý podľa sťažovateľa skôr pripomínal návrh na vzatie obvineného do väzby. Podľa sťažovateľa bol totiž odôvodnený potrebou vykonania úkonov ako v počiatočných vyšetreniach. Úkony, ktoré sa majú opätovne vykonať, považoval sťažovateľ za prietahy v konaní, ktoré mali byť dôvodom na prepustenie z väzby, a nie na jej predĺženie.

6. Sťažovateľ tvrdil, že samotná existencia dôvodov väzby nepostačuje na rozhodnutie o predĺžení väzby v prípravnom konaní. Predĺženie lehoty trvania väzby nad základnú sedemmesačnú lehotu považuje za výnimku zo zásady, a preto musí byť odôvodnená mimoriadnymi okolnosťami. Za mimoriadne dôvody nepovažuje potrebu opätovného vypočutia obvineného a poškodeného. Sťažovateľ v tomto kontexte poukázal aj na rozhodnutie okresného súdu z 24. apríla 2023, ktorý návrh prokurátora na predĺženie väzby zamietol.

7. Bez zjavného súvisu s napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľ spochybňoval aj postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mali umožniť splnomocnencovi poškodeného byť aktívne účastným pri konfrontácii, klásť otázky a viesť ju kontradičným spôsobom, čo malo viesť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé konanie.

8. Rovnako bez súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu sťažovateľ poukázal, že uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tpo 46/2022 zo 7. decembra 2022 (o zamietnutí sťažnosti o vzatí sťažovateľa do väzby, pozn.) malo byť zrušené nálezom ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 184/2023. Okrem toho uviedol aj to, že aj rozhodnutie krajského súdu č. k. 3 Tpo 15/2023 z 30. marca 2023 napadol sťažovateľ ústavnou sťažnosťou, ktorá je vedená pod sp. zn. Rvp 1008/2023.

9. Napokon sťažovateľ rozporoval aj tvrdenie uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia, že rodina sťažovateľa sa má zdržiavať v zahraničí, čo krajský súd považoval za jeden z aspektov dôvodnosti útekovvej väzby sťažovateľa. Sťažovateľ ale tvrdí, že jeho manželka, dieťa, ako aj jeho matka sa majú zdržiavať v Košiciach.

10. Na základe už uvedených okolností sa sťažovateľ domnieval, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jeho základné právo na osobnú slobodu, a preto ústavný súd žiadal, aby prikázal jeho prepustenie z väzby. Zároveň s odkazom na čl. 5 ods. 5 dohovoru žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur, pričom samotnú sumu žiadnym spôsobom neodôvodnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 dohovoru) a základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu.

12. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces:

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že tieto články sú z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľné v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahujú sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza aj z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru.

14. V rámci rozhodovania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Inými slovami, pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a v prípade zistenia porušenia práva na súdnu ochranu v takomto konaní pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

16. Odhliadnuc od už uvedeného, namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru možno vyvodiť aj zo sťažovateľovej námietky proti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri konfrontácii, v rámci ktorej sťažovateľ spochybňoval procesnú aktivitu splnomocneného zástupcu poškodeného. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, napr. všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené. Táto sťažovateľova námietka je teda predčasne podaná, pretože sa ňou príslušné orgány, resp. potenciálne aj konajúce súdy budú môcť zaoberať v rámci ďalšieho procesného postupu v konaní.

17. Pretože sťažovateľom označené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sa jednak vecne nevzťahujú na okolnosti sťažovateľovho väzobného stíhania, resp. námietky smerujúce k ich porušeniu sú predčasne podané, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, resp. pre jej neprípustnosť, t. j. podľa § 132 ods. 2 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

K porušeniu základného práva na osobnú slobodu:

18. V odôvodnení napadnutého uznesenia v rámci potreby vykonania ďalších úkonov v trestnom konaní krajský súd uviedol (strany 4 až 6 napadnutého uznesenia): „*Zo spisu vyplýva, že vyšetrovateľ v predmetnej veci plánoval ukončiť vyšetrovanie už koncom januára 2023, avšak na základe návrhov na doplnenie dokazovania zo strany obvineného, ktoré predložil vyšetrovateľovi dňa 6.2.2023, pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu toto ukončené preto nebolo. Návrh na doplnenie dokazovania sa týkal opätovného výsluchu všetkých troch poškodených, výsluchu*

manželky svedka [REDACTED], výsluchu svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], advokátov z advokátskej kancelárie bývalého advokáta [REDACTED] [REDACTED] a zabezpečenia listinných dôkazov z trestného spisu Okresného súdu vo Vranove nad Topľou pod sp. zn. 13Tp/69/2016. Ďalší návrh na doplnenie dokazovania obvinený zaslal vyšetrovateľovi 11.4.2023, ktorým sa domáhal znaleckého skúmania zdravotného stavu poškodeného [REDACTED]. Zo spisu vyplýva, že viaceré výsluchy svedkov sa vyšetrovateľovi v stanovenom termíne nepodarilo uskutočniť, a to z dôvodu ospravedlnenia svedkov. Pokiaľ ide o vykonanie výsluchu poškodeného [REDACTED], resp. jeho konfrontáciu s obvineným, zo spisu je zrejmé, že tieto úkony sa opakovane vyšetrovateľovi nepodarilo zrealizovať, a to výlučne len z dôvodu práceneschopnosti poškodeného [REDACTED]. Zo spisu vyplýva, že vyšetrovateľ operatívne v krátkych časových obdobiach zabezpečoval lekárske správy o aktuálnom zdravotnom stave poškodeného [REDACTED] [REDACTED], a to aj z hľadiska jeho schopnosti absolvovať výsluch. Zo zabezpečených lekárskejších správ nepochybne vyplýva, že vzhľadom na svoj zdravotný stav nebol poškodený [REDACTED] schopný v predmetnej veci vypovedať a takýto výsluch ani ošetrojúci lekár nedoporučil. Konkrétne sa ošetrojúci lekár vyjadril, že poškodený [REDACTED] vzhľadom na svoj zdravotný stav nie je schopný zúčastniť sa procesných úkonov zo závažných zdravotných dôvodov. Taktiež zo spisu vyplýva, že sa v stanovených termínoch nepodarilo vykonať ani výsluchy svedkov [REDACTED], [REDACTED], nakoľko títo sa zdržiavali v cudzine. Z neúčasti na výsluchu sa ospravedlnil aj svedok [REDACTED]. Zo spisu je zrejmé, že u týchto svedkov sa výsluchy nepodarilo zrealizovať z dôvodu ich ospravedlnenia ani v ďalšom termíne. Možno teda konštatovať, že vyšetrovateľ nemohol vykonať naplánované úkony - výsluchy, avšak z objektívnych dôvodov, nezávislých od jeho vôle. Zo spisu je zrejmé, že nepriaznivý zdravotný stav [REDACTED] mu objektívne bránil zúčastniť sa výsluchu, resp. konfrontácii s obvineným. Z tohto hľadiska podľa názoru krajského súdu nie je podstatné, či počas svojej pracovnej neschopnosti poškodený [REDACTED] navštívil notársky úrad, prípadne políciu v súvislosti s inou vecou. Zo spisu je ďalej zrejmé, že vyšetrovateľ zrealizoval časť výsluchov, len čo na strane svedkov odpadli prekážky ich neúčasti na predtým určených termínoch. Z tohto hľadiska nepovažuje krajský súd námietky obvineného za opodstatnené, podľa ktorého vyšetrovateľ vo veci nekonal urýchlene, keďže zo spisu jednoznačne vyplýva, že naplánované výsluchy nerealizoval z objektívnych dôvodov. Len čo dôvody, pre ktoré sa výsluchy vykonať nemohli v pôvodných termínoch odpadli, pokiaľ nebola ďalšia prekážka, úkony vyšetrovateľ zrealizoval. Krajský súd poznamenáva, že vyšetrovateľ termíny jednotlivých úkonov plánoval nielen vzhľadom na možnosť svedkov dostaviť sa k výsluchu, ale aj po dohode s obhajkyňou, aby určené termíny nekolidovali s už naplánovanými úkonmi obhajkyne v iných veciach. “

19. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené konštatuje, že dĺžka väzobného stíhania sťažovateľa, resp. postup vyšetrovania nevykazuje známky chaosu, resp. nekompetentnosti orgánov činných v trestnom konaní, ako naznačoval sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti. Okolnosť, že sa vyšetrovateľ stotožnil s niektorými návrhmi sťažovateľa na doplnenie dokazovania predloženými po preštudovaní spisu (a tým *de facto* predĺžil vyšetrovanie, pozn.), neindikuje nečinnosť vyšetrovateľa a ani to, že si vyšetrovateľ neplní svoje povinnosti. Ústavný súd ďalej konštatuje, že posúdenie či v konkrétnom trestnom konaní sa postupuje bez prietahov, resp. efektívne možno posúdiť iba v súvislosti s konkrétnou chronológiou daného trestného konania, ktorá pokrýva konkrétne úkony a postup orgánov činných v trestnom konaní v konkrétnom

časovom rámci. V tomto smere preto matematické priemerovanie dĺžky vyšetrovania oproti vykonaným výsluchom v konaní nehovorí nič o tom, či orgány činné v trestnom konaní konali efektívne. Iba v rámci konkrétnych okolností možno posudzovať, či je naplnená aj podmienka efektívneho postupu. V tomto kontexte preto nemôže stačiť iba všeobecné poukázanie na dĺžku vyšetrovania, resp. subjektívne presvedčenie trestne stíhanej osoby, že v predmetnom trestnom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom. Z ústavnej s'ťažnosti je zároveň zrejmé, že príslušný vyšetrovateľ komunikoval s advokátkou s'ťažovateľa operatívne elektronickým spôsobom a pri organizovaní úkonov trestného konania prihliadal aj na jej pracovnú zaneprázdnenosť. Občasné a prakticky bezvýznamné nedopatrenia v takejto komunikácii podľa ústavného súdu rovnako nepredstavujú okolnosť, ktorá by mala predstavovať chaotický alebo nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní. Paradoxne s'ťažovateľ napádal nedostatočne rýchly, resp. nedostatočne efektívny postup orgánov činných v trestnom konaní aj tým, že s jeho advokátkou komunikovali elektronicky, čo je ale určite rýchlejšie a efektívnejšie ako písomná komunikácia.

20. Vo vzťahu k záveru okresného súdu týkajúcemu sa nevyhovenia návrhu prokurátora na predĺženie väzby krajský súd uviedol: „Zo zápisnice o výsluchu obvineného dňa 24.4.2023 vyplýva, ktoré konkrétne úkony má vyšetrovateľ ešte naplánované, pričom posledný naplánovaný úkon mal na deň 12.5.2023, resp. 15.5.2023. Konštatovanie prvostupňového súdu v napadnutom uznesení, že naplánované úkony možno vykonať do 10.6.2023, považuje krajský súd za nesprávne, nakoľko vzhľadom na zákonné lehoty, v ktorých treba ukončiť vyšetrovanie, resp. podať obžalobu, s prihliadnutím aj na potrebu preštudovania vyšetrovacieho spisu a prípadného doplnenia dokazovania, je nereálne, aby vyšetrovateľom naplánované úkony prezentované pred prvostupňovým súdom mohli byť vykonané a súčasne, aby boli dodržané zákonné lehoty pre trvanie, resp. predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní. Aj z tohto hľadiska považuje krajský súd s'ťažnosť prokurátora za dôvodnú. Z vyjadrenia prokurátora krajskému súdu z 25.5.2023 vyplýva, že vyšetrovateľ má naplánované výsluchy ešte dvoch svedkov a požiadal zamestnávateľa poškodeného [REDAKOVANÉ] o podanie informácie k výške jeho príjmov. Plánuje v prípade zbavenia mlčanlivosti vypočúť aj predchádzajúcu obhajkyňu obvineného [REDAKOVANÉ]. Podľa názoru krajského súdu ide o úkony, ktoré je možné vykonať vrátane ukončenia vyšetrovania preštudovaním spisu v lehote do 10.9.2023, ako ju navrhol predĺžiť prokurátor. V tejto súvislosti krajský súd prihliadal najmä na lehoty vyplývajúce z ustanovenia § 76 ods. 2 Tr. por., z ktorého vyplýva, že prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej 20 pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že v prípade ak sa vyšetrovateľovi do tejto doby nepodarí zabezpečiť svedkov navrhnutých obvineným, bude potrebné, aby dôslednejšie zvážil, či je nevyhnutné aj týchto svedkov, hoci navrhnutých obvineným, vypočúvať.“

21. S'ťažovateľ vo svojej ústavnej s'ťažnosti extenzívne napádal aj samotný návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby, ale tento v konečnom dôsledku nie je predmetom prieskumu v rámci konania o ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa. Zároveň ale neplatí, že by sa krajský súd v napadnutom uznesení v plnej miere stotožnil s týmto návrhom. Napríklad krajský súd sa nestotožnil so s'ťažnostnou námietkou prokurátora o obťažnosti vyšetrovania pre nedostatočný počet kópií

vyšetrovacieho spisu, resp. dozorového spisu prokurátora (posledný odsek na strane 5 napadnutého uznesenia, pozn.).

22. Krajský súd sa v napadnutom uznesení riadne a dostatočne zaoberal dôvodmi na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní, pričom uzavrel, že aj kvôli reálnemu riziku úteku sťažovateľa by jej nepredĺženie mohlo v tomto momente predstavovať podstatné sťaženie dosiahnutia účelu trestného stíhania, t. j. náležitého objasnenia trestného činu. Krajský súd sa zároveň v napadnutom uznesení relevantným a dostatočným spôsobom zaoberal aj tým, či dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, trvajú aj v súčasnom štádiu konania. Sťažovateľ sa vo svojej ústavnej sťažnosti nevyhranil k samotným väzobným dôvodom, v tomto kontexte spochybňoval iba čiastkové tvrdenie krajského súdu, konkrétne že jeho rodina sa má nachádzať v zahraničí. Sťažovateľ bez podrobnejšieho vysvetlenia tvrdil, že jeho rodina sa v zahraničí nenachádza. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka (napriek tomu, že ide iba o tvrdenie sťažovateľa, ktoré ničím nepodložil, pozn.), že pre posúdenie krajského súdu v skutočnosti nebolo dôležité, či sa jeho rodina nachádza v zahraničí v konkrétnom momente (vydanie napadnutého rozhodnutia krajského súdu alebo podanie ústavnej sťažnosti), ale že má vytvorené podmienky na dlhodobý pobyt v cudzine, čo bolo dané aj tým, že pred svojím zatknutím sa sťažovateľ vyhýbal trestnému stíhaniu práve dlhodobým pobytom v cudzine. V každom prípade toto ničím nepodložené tvrdenie sťažovateľa (že jeho rodina sa nezdržiava v cudzine, pozn.) vzhľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia (strany 6 až 8 napadnutého uznesenia) nebolo spôsobilé spochybníť pretrvávajúcu existenciu útekovej väzby sťažovateľa. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno považovať za arbitrárne alebo nedostatočne odôvodnené, ale vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu ho ústavný súd považoval za ústavne konformné.

23. Napokon ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľ odkázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 184/2023 z 25. mája 2023, neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by v tejto súvislosti mala spochybňovať napadnuté uznesenie krajského súdu. Predmetným nálezom ústavný súd síce zrušil rozhodnutie krajského súdu (a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pozn.) o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu, ktorým bol vzatý do väzby, no zároveň vyslovene uviedol, že predmetným posúdením nesmeruje k záveru o nedôvodnosti samotného trestného stíhania sťažovateľa. V každom prípade ústavný súd zisťoval na krajskom súde stav veci s ohľadom na už uvedený nález a zistil, že krajský súd na neverejnom zasadnutí 20. júna 2023 už pod sp. zn. 3 Tpo 38/2023 opätovne rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti jeho vzatiu do väzby.

24. Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 5 ods. 2 dohovoru, ale z jeho ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by nebol bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia, ako aj s každým obvinením proti nemu.

25. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením jeho základného práva na osobnú slobodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu